

Ο ενθρονιστήριος λόγος του Αρχιεπ. Αμερικής

[Οικουμενικό Πατριαρχείο](#) / [Αρχιεπισκοπή Αμερικής](#)

“Πράγματι, η καρδιά μου, η ψυχή μου και η διάνοιά μου είναι έτοιμες και ανυπομονούν να αναλάβουν αυτή τη μεγάλη πρόκληση και ευθύνη, την οποία μου δώρισε η χάρη του Τριαδικού Θεού με την εκλογή μου μετά από εισήγηση της Αυτού Θειοτάτης Παναγιόττης του Οικουμενικού Πατριάρχη κ. κ. Βαρθολομαίου, από τα σεβάσμια μέλη της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, ώστε να διακονήσω εσάς, τους αγαπητούς πιστούς της Αμερικής, ως ο πνευματικός σας πατέρας και ποιμένας, ως ο έβδομος Αρχιεπίσκοπος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αμερικής”.

ΕΝΘΡΟΝΙΣΤΗΡΙΟΣ ΛΟΓΟΣ ΣΕΒ. ΑΡΧΙΕΠΙΣΚΟΠΟΥ ΑΜΕΡΙΚΗΣ κ. ΕΛΠΙΔΟΦΟΡΟΥ

Αρχιεπισκοπικός Καθεδρικός Ναός Αγίας Τριάδος Νέας Υόρκης
Νέα Υόρκη, 22 Ιουνίου 2019

Εντιμότητα Κύριε Υπουργέ,
Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Γερμανίας κ. Αυγουστίνε, Εκπρόσωπε της Αυτού Θειοτάτης Παναγιόττης του Οικουμενικού Πατριάρχου κ. κ. Βαρθολομαίου,

Σεβασμιώτατε Αρχιεπίσκοπε Δημήτριε, αγαπητέ και σεβάσμιε προκάτοχε,

Σεβασμιώτατε Μητροπολίτα Βοστώνης κ. Μεθόδιε, Τοποτηρητά της Ιεράς Αρχιεπισκοπής και αγαπητοί αδελφοί μέλη της Ιεράς Επαρχιακής Συνόδου και Επίσκοποι της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αμερικής,

Σεβασμιώτατοι και Θεοφιλέστατοι Ιεράρχες των αδελφών Ορθοδόξων Εκκλησιών και των Αρχαίων Ανατολικών Εκκλησιών,

Σεβάσμιοι Ηγούμενοι των Μονών του Αγίου Όρους και των ημετέρων Μονών της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αμερικής,

Ευλαβέστατοι και Αιδεσιμώτατοι κληρικοί και πρεσβυτέρους της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αμερικής,

Αξιότιμα μέλη των οικουμενικών, διαθρησκειακών και ακαδημαϊκών κοινοτήτων,

Αξιότιμοι εκπρόσωποι του Διπλωματικού Σώματος,

Εντιμολογιώτατοι Άρχοντες, μέλη της Τάξης του Αγίου Ανδρέα, του Αρχιεπισκοπικού Συμβουλίου, της Εθνικής Φιλοπτώχου, της ΑΧΕΠΑ και του Ελληνικού Κολλεγίου του Τιμίου Σταυρού,

Αγαπητοί αδελφοί και αδελφές, τέκνα εν Κυρίω αγαπητά,

Ίσταμαι σήμερα ενώπιόν σας με ταπείνωση και ευγνωμοσύνη δηλώνοντας μαζί με τον προφήτη και ψαλμωδό Δαβίδ:

Έτοιμη ή καρδιά μου ό Θεός. Έτοιμη ή καρδιά μου! (Ψαλμ. 57, 7)

Πράγματι, η καρδιά μου, η ψυχή μου και η διάνοιά μου είναι έτοιμες και ανυπομονούν να αναλάβουν αυτή τη μεγάλη πρόκληση και ευθύνη, την οποία μου δώρισε η χάρη του Τριαδικού Θεού με την εκλογή μου μετά από εισήγηση της Αυτού Θειοτάτης Παναγιότητος του Οικουμενικού Πατριάρχη κ. κ. Βαρθολομαίου, από τα σεβάσμια μέλη της Αγίας και Ιεράς Συνόδου, ώστε να διακονήσω εσάς, τους αγαπητούς πιστούς της Αμερικής, ως ο πνευματικός σας πατέρας και ποιμένας, ως ο έβδομος Αρχιεπίσκοπος της Ιεράς Αρχιεπισκοπής Αμερικής. Το ότι το ιερό αυτό γεγονός έλαβε χώρα στις 11 Μαΐου –συμπίπτοντας με την εορτή των Αγίων Ισαποστόλων και φωτιστών των Σλάβων Κυρίλλου και Μεθοδίου– μου υπενθυμίζει τη θεμελιώδη πεποίθηση και δέσμευση του Πρώτου Θρόνου της Κωνσταντινούπολης σε μία οικουμενική θέαση του κόσμου και αποστολή. Αυτό το σημείο με εμπνέει, επιπλέον, να διατηρήσω τη θεία χάρη που ρέει προς τη Μητέρα

και τις θυγατέρες Εκκλησίες της Κωνσταντινούπολης, όπως επίσης και προς την Αρχιεπισκοπή μας εδώ στην Αμερική, αλλά και να επαυξήσω το δώρο, κατά τους λόγους του Ευαγγελιστή Ιωάννη, “χάριν ἀντί χάριτος” (Ιω. 1, 16), με τις πρεσβείες της Υπεραγίας Θεοτόκου, της οποίας η Πόλη, η Κωνσταντινούπολη, εορτάζει στις 11 Μαΐου τα εγκαίνια από το 330 μ. Χ. μέχρι και σήμερα!

Ως εκ τούτου, ευγνωμόνως “ἀναμιμνήσκομαι ἐν πρώτοις” του Αρχιεπισκόπου και Πατριάρχου μου Βαρθολομαίου, ο οποίος φέρει το μεγαλύτερο βάρος και την κύρια ευθύνη για την ενότητα της Εκκλησίας. Είναι εκείνος που με δίδαξε κατά τη δική του “καθ’ ἡμέραν μέριμναν πασῶν τῶν ἐκκλησιῶν” (Β΄ Κορ. 11, 28). Είναι εκείνος που με εμπιστεύτηκε και με ενθάρρυνε από τα πρώτα βήματα της διακονίας μου. Είναι εκείνος που με προετοίμασε και μου γέννησε τον πόθο να υπηρετήσω το λαό του Θεού.

Ως νεαρό Διάκονο στην Πατριαρχική Αυλή, ο Πατριάρχης με ενθάρρυνε να αξιοποιήσω κάθε ικανότητα για τη διακονία της Εκκλησίας. Ως Ιερέα, μου εμπιστεύτηκε την Αρχιγραμματεία της Αγίας και Ιεράς Συνόδου. Και ως Μητροπολίτη Προύσης και Ηγούμενο της Ιεράς Μονής Αγίας Τριάδος Χάλκης μου ανέθεσε τη φροντίδα μιας αρχαίας Επισκοπικής Έδρας και τη μέριμνα για την Ιερά Μονή και την πολύτιμη Θεολογική Σχολή, η οποία παραμένει αδίκως κλειστή από το 1971. Επί 150 έτη, η ιστορική και πρωτοποριακή αυτή Σχολή μόρφωσε και εκπαίδευσε τον κλήρο της Μεγάλης του Χριστού Εκκλησίας – της Ιεράς Καθέδρας της Κωνσταντινουπόλεως –, όπου συγκλήθηκαν Οικουμενικές Σύνοδοι, διατυπώθηκε η δογματική διδασκαλία, διαμορφώθηκαν λειτουργικές παραδόσεις, αναγνωρίστηκαν άγιοι και ομολογητές και ετιμάτο όλως ιδιαιτέρως η Παναγία Μητέρα του Θεού.

Η απaráμιλλη ιστορία της διακονίας και της θυσίας της Μητέρας Εκκλησίας Κωνσταντινουπόλεως δια μέσου των αιώνων αποτελεί πηγή έμπνευσης και αναγέννησης για όλες τις θυγατέρες Εκκλησίες και τις Επαρχίες της ανά τον κόσμο. Αυτή είναι μία σχέση, την οποίαν καλούμαστε να καλλιεργούμε και να ενισχύουμε αδιάκοπα όλο και περισσότερο. Κατά την επίσημη αυτή ώρα, ο ιερός αυτός δεσμός συνοψίζεται και εκφράζεται στο σεβαστό πρόσωπο του Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Γερμανίας κ. Αυγουστίνου, ο οποίος αναδείχθηκε μέντορας και προστάτης μου καθ’ όλη τη διάρκεια των σπουδών και της εν γένει διαμόρφωσής μου. Του είμαι προσωπικά και βαθύτατα υπόχρεος για την πολύτιμη παρουσία του σήμερα μαζί μας.

Θα ήθελα να ευχαριστήσω τον αδελφό μας στην Ορθόδοξη Πίστη, τον υπουργό Υγείας και Κοινωνικών Υπηρεσιών, Alexander Azar, ο οποίος σήμερα μας δίνει τη μεγάλη τιμή να εκπροσωπεί τον Πρόεδρο των Ηνωμένων Πολιτειών. Κύριε

Υπουργέ, τα λόγια σας γεμίζουν αυτόν τον καθεδρικό ναό με τις αιώνιες αλήθειες του Ευαγγελίου και τα υψηλότερα ιδανικά του Αμερικανικού ονείρου. Σας ευχαριστώ για τη δέσμευσή σας – στην Αθήνα και την Ιερουσαλήμ, διότι είναι το θεμέλιο του πολιτισμού μας.

Επιπροσθέτως, μνημονεύω τους προκατόχους μου στην όμορφη και ευλογημένη αυτή Αρχιεπισκοπή, όλους εκείνους που διαμόρφωσαν και προσδιόρισαν την εξαιρετική αυτή Εκκλησία. Μεταξύ αυτών, πρώτο τον Σεβασμιώτατο Δημήτριο, ο οποίος με τιμά με τη σημερινή παρουσία του και μου παραδίδει την Εκκλησία που διακόνησε με πίστη και επιμέλεια επί δύο δεκαετίες. Επίσης, τον Αρχιεπίσκοπο Ιάκωβο, ο οποίος με τόλμη περπάτησε στο πλάι του Martin Luther King Jr. ενάντια στο πολιτιστικό ρεύμα της εποχής και ακόμη ενάντια στις συμβουλές των ομολόγων του. Και πάνω απ' όλα τον εμπνευσμένο πρωτοπόρο Αθηναγόρα, ο οποίος συνειδητοποίησε τη σημασία της άρσης των φραγμών με τις άλλες Ομολογίες και θρησκευτικές κοινότητες. Φιλοδοξία μου είναι να φυτέψω και να πολλαπλασιάσω τα ποικίλα δώρα τους στο εύφορο έδαφος αυτής της Εκκλησίας και αυτής της γης, καθώς απλώνω το χέρι μου για έναν διάλογο αγάπης και αλήθειας με τους αδελφούς και τις αδελφές μας των άλλων Εκκλησιών και θρησκευτικών κοινοτήτων. Η καρδιά μου είναι έτοιμη και αποφασισμένη να ακολουθήσει το ρηξικέλευθο και λαμπρό παράδειγμά του.

Θα ήθελα να εκφράσω την ταπεινή ευγνωμοσύνη και την ειλικρινή εκτίμησή μου στους αγαπητούς αδελφούς μου Μητροπολίτες και Επισκόπους, όπως και στον ευσεβή κλήρο και τον πιστό λαό, άνδρες και γυναίκες –όλους εκείνους που εκπροσωπούν και απαρτίζουν τις πολλές υπηρεσίες και τα ποικίλα τμήματα της Αρχιεπισκοπής μας– για την ολόψυχη υποδοχή και την ειλικρινή ζεστασιά από την πρώτη στιγμή της εκλογής μου. Η αλληλεγγύη και η υποστήριξή τους σηματοδοτούν μια πολλά υποσχόμενη και θετική συνεργασία στις μέρες, τους μήνες και τα χρόνια που έρχονται.

Ως Ορθόδοξοι Χριστιανοί, φυσικά, –για να χρησιμοποιήσω τα λόγια του Συμβόλου Πίστεως Νικαίας-Κωνσταντινουπόλεως– είμαστε πραγματικά “καθολικοί καί άποστολικοί”, μόνο όταν θυμόμαστε και συνειδητοποιούμε ότι είμαστε, επίσης, “ένας καί ἅγιος”. Η καρδιά μου είναι έτοιμη και σταθερή στο ευαίσθητο και κρίσιμο θέμα της ορθόδοξης ενότητας. Δεσμεύομαι, ειλικρινά, να αφιερώσω τον εαυτό μου –με όλη μου την καρδιά, την ψυχή και το μυαλό– στην επαναβεβαίωση και αναζωογόνηση της Συνέλευσης των Κανονικών Ορθοδόξων Επισκόπων, ώστε να μπορούμε να συνεργαστούμε με μεγαλύτερη ενότητα και να δίνουμε τη μαρτυρία μας με μεγαλύτερη αξιοπιστία στην ευρύτερη αμερικανική κοινωνία. Η διδασκαλία μας είναι μία στα μυστήρια και στην ζωή της Εκκλησίας. Επομένως, το

κήρυγμά μας θα πρέπει να αντανακλά την ίδια ομοφωνία και συναίνεση εντός του πολιτιστικά ποικιλόμορφου και πλουραλιστικού κόσμου, στον οποίον ζούμε και τον οποίον μοιραζόμαστε. Με τον τρόπο αυτό, θα είμαστε έτοιμοι και σταθεροί πάντα “εὐαγγελίσασθαι πτωχοῖς...κηρύξαι αἰχμαλώτοις ἄφεσιν καὶ τυφλοῖς ἀνάβλεψιν, ἀποστεῖλαι τεθραυσμένους ἐν ἀφέσει, κηρύξαι ἐνιαυτὸν Κυρίου δεκτόν” (Λκ. 4, 18 – 19). Και θα είμαστε “ἔτοιμοι ἀεὶ πρὸς ἀπολογίαὺν παντὶ τῷ αἰτοῦντι ἡμᾶς λόγον περὶ τῆς ἐν ἡμῖν ἐλπίδος μετὰ πραύτητος καὶ φόβου” (Α΄ Πέτρ. 3, 15).

Επιπλέον, αναγνωρίζω και χαιρετίζω εγκάρδια κατά την παρούσα περίσταση τους εκπροσώπους των ανωτάτων πολιτικών αρχών αυτού του έθνους και τους εκπροσώπους των τοπικών αρχών αυτής της πόλης, καθώς επίσης και τους διακεκριμένους ηγέτες και τα μέλη των οικουμενικών και ακαδημαϊκών κοινοτήτων. Αποτελείτε μία ισχυρή υπενθύμιση ότι κανείς μας δεν μπορεί να ανταποκριθεί στις προκλήσεις που έχουμε μπροστά μας χωρίς την αλληλεγγύη και τη στήριξη όλων ανεξαιρέτως, δίχως αποκλεισμούς και διακρίσεις. Σας ευχαριστώ όλους και τον καθένα χωριστά για τη σημαντική και επιβαλλόμενη αυτή επιβεβαίωση.

Ευχαριστώ, ακόμη, τους εκπροσώπους της Εθνικής Κυβέρνησης, της Πολιτείας και της Πόλης της Νέας Υόρκης, καθώς επίσης και εκείνους που προσήλθαν από την Ελλάδα, την Κύπρο και την Τουρκία. Η συμμετοχή σας τιμά τόσο το Οικουμενικό Πατριαρχείο όσο και την Ελληνορθόδοξη Αρχιεπισκοπή Αμερικής. Είμαι ιδιαίτερα συγκινημένος, καθώς βλέπω –και εκφράζω τις ευχαριστίες μου γι’ αυτό– τη μητέρα μου και τα μέλη της οικογένειάς μου που ταξίδεψαν απ’ όλο τον κόσμο για να είναι μαζί μου σήμερα και μαζί με τους πολλούς φίλους μου από την Ελλάδα, την Κύπρο, την Τουρκία και την Ευρώπη. Η αγάπη σας και η στήριξή σας όλα αυτά τα χρόνια μ’ έχουν κάνει αυτό που είμαι σήμερα. Από τώρα και στο εξής ελπίζω να εμπνεύσω σε όλους τους εμπεπιστευμένους στην ποιμαντική μου μέριμνα ως Αρχιεπίσκοπος την ίδια αγάπη και στήριξη που μου δείξατε σε όλη μου τη ζωή.

Αγαπητοί και εκλεκτοί φίλοι,

Η καρδιά μου είναι έτοιμη και σταθερή να υπηρετήσω αυτήν την Αρχιεπισκοπή και αυτό το έθνος, τα οποία θαύμαζα από την παιδική μου ηλικία και από τη διακονία μου στο Φανάρι. Στο διάβα των δεκαετιών, παρατήρησα την ανάπτυξη της Εκκλησίας εδώ, τις προκλήσεις που αντιμετώπισε και τους δρόμους που άνοιξε. Είμαι, λοιπόν, εδώ –ο νέος Αρχιεπίσκοπός σας– για να σας ακούσω, για να διαλεχθώ μαζί σας και για να εργαστώ μαζί σας. Η προσευχή μου είναι να στέκομαι μπροστά σας και δίπλα σας, να ηγούμαι με το παράδειγμα και τις παραινήσεις μου και να σας διακονώ με πνεύμα θυσίας. Ας προχωρήσουμε μαζί ως Σώμα Χριστού και σώμα πιστών, ως μία ενωμένη Αρχιεπισκοπή και Εκκλησία και

ως μία πολύτιμη Επαρχία του πανσέπτου Οικουμενικού Πατριαρχείου.

Δεν μπορώ να σκεφτώ ανώτερη και τελειότερη κλήση για το βίο μου από το να είμαι μαζί σας στις χαρές και στις λύπες σας, στις επιτυχίες και στις δοκιμασίες σας. Η καρδιά μου είναι έτοιμη, σταθερή και πρόθυμη να σας υπηρετήσω κάθε στιγμή και σε κάθε περίπτωση. Από τους πολλούς τομείς που έχουν ανάγκη άμεσης ποιμαντικής φροντίδας, θα ήθελα να υπογραμμίσω τη διακονία της αγάπης προς τη νεολαία μας, την ενίσχυση της θεολογικής μας εκπαίδευσης, καθώς επίσης και την ολοκλήρωση της ανέγερσης του Ιερού Ναού στο “Σημείο Μηδέν”. Σε όλους αυτούς τους τομείς, ζητούμε –πέρα και πάνω από οτιδήποτε άλλο– τη δύναμη και τη στήριξη της χάριτος του Θεού, διότι “ἐάν μή Κύριος οἰκοδομήσῃ οἶκον, εἰς μάτην ἐκοπίασαν οἱ οἰκοδομοῦντες” (Ψαλμ. 128, 1).

Υπάρχει ένα πολύτιμο μάθημα και ένα διαρκές όραμα σχετικά με την ηγεσία ως διακονία που μου μετέδωσε ο Παναγιώτατος Οικουμενικός Πατριάρχης και αυτό έγκειται στη σημασία να κτίζουμε γέφυρες και να δημιουργούμε σχέσεις. Τέτοιου είδους σύνδεσμοι αποτελούν αυτό που στην πραγματικότητα είναι η Εκκλησία. Κανείς μας δεν γεννιέται και δεν αναπτύσσεται σε κενό. Ειδικότερα, στην Ορθόδοξη Εκκλησία αναπνέουμε και κληρονομούμε τον πλούτο μιας μακράς και ιερής παράδοσης. Αυτό σημαίνει ότι οι Επίσκοποι είναι εις διαδοχήν πίστεως των Αποστόλων. Πραγματική πρόοδος στην Εκκλησία υπάρχει, όταν υφίσταται ακατάλυτη αποστολική συνέχεια. Δεν πρέπει ποτέ να ξεχνάμε τους προπάτορες και τους πατέρες μας, τους πατριάρχες και τους προφήτες, τους αποστόλους και διδασκάλους, τους αγίους και τους μάρτυρες, τους ομολογητές και τους ασκητές – όλους εκείνους τους άνδρες και τις γυναίκες, γνωστούς και αγνώστους, που έθεσαν τα θεμέλια της Εκκλησίας και άνοιξαν το δρόμο ώστε εμείς να ανήκουμε στο Σώμα του Χριστού.

Αυτό σημαίνει για μια Εκκλησία να κοιτάζει πίσω στις παραδόσεις της και να προσβλέπει στο να μοιραστεί τους θησαυρούς της θεμελιώνοντας τις ρίζες της στα τοπικά περιβάλλοντα και τις τοπικές συνθήκες. Αυτό σημαίνει να δημιουργείς συνδέσμους μεταξύ του παγκόσμιου και του περιφερειακού, προκειμένου να αντανakλάται το παγκόσμιο στο τοπικό. Αυτό, τελικά, σημαίνει να ενσωματώνεις τα πολιτιστικά και πνευματικά στοιχεία μιας ζωντανής κοινότητας. Τότε θα μπορέσουμε να απευθύνουμε τη γλώσσα του ουρανού στην πραγματικότητα αυτού του κόσμου. Γιατί τότε μπορούμε να μεταφράσουμε τον αιώνιο λόγο του Θεού με έναν τρόπο που πραγματικά μεταμορφώνει την παροδική φύση του κόσμου. Πώς, όμως, θα προετοιμαστούμε και θα ανταποκριθούμε σ’ αυτή την κλήση;

Πρώτον, αν θέλουμε να είμαστε πιστοί στις ευαγγελικές μας ρίζες και τις πνευματικές μας παραδόσεις, πρέπει να είμαστε μία Εκκλησία που αγκαλιάζει τους

νέους μας, που αγκαλιάζει τους ξένους, που αγκαλιάζει όλα τα μέλη της κοινότητάς μας και της χώρας μας. Οι νέοι μας αντιμετωπίζουν έναν συνεχώς αυξανόμενο καταιγισμό πληροφοριών και μία άνευ προηγουμένου πρόσβαση στη γνώση. Η Εκκλησία, δηλαδή όλοι μας, πρέπει να είναι έτοιμη να συναντήσει τους νέους ανθρώπους εκεί που ζούνε και εκεί που μαθαίνουν: στις κοινότητές μας, στους χώρους των κολλεγίων με όλο το φάσμα των μέσων κοινωνικής δικτύωσης που έχουμε στη διάθεσή μας. Δεν μπορούμε να χάσουμε χρόνο και δεν μπορούμε να περιμένουμε να έρθουν οι νέοι σε μας. Πρέπει να τους προσφέρουμε μία γεύση της μυστηριακής ζωής, του ζωντανού Σώματος του Χριστού. Πρέπει να τους καλωσορίσουμε και να τους αγκαλιάσουμε, συναντώντας τους –όπως έκανε ο ίδιος ο Κύριος με τους μαθητές Του– με τους όρους τους, με τις καρδιές τους και με τους τρόπους τους.

Δεύτερον, η διακονία μας προς τη νεολαία και το μήνυμά μας προς τον κόσμο πρέπει να στηριχτούν στην ανάπτυξη και επέκταση της Θεολογικής μας Σχολής, που είναι η καρδιά της εκπαίδευσης του κλήρου και της διαμόρφωσης ηγετών για την Αρχιεπισκοπή μας, αλλά και πέραν αυτής. Δεν θα λησμονήσω ποτέ το εξαιρετικό εξάμηνο που πέρασα διδάσκοντας στη Θεολογική Σχολή του Τιμίου Σταυρού την άνοιξη του 2004. Βλέπετε, αγαπητοί μου αδελφοί και αδελφές, οι προκλήσεις της διοίκησης της Εκκλησίας δεν είναι απλώς κοσμικές ανησυχίες. Αγγίζουν τη βαθύτατη ανταπόκρισή μας στην κοινωνία των δώρων που έχουμε λάβει από το Θεό. Με όλη τη σημασία της φράσης, είμαστε όλοι διάκονοι! Είμαστε όλοι υπεύθυνοι διαχειριστές των πόρων των πιστών. Και αν αντιμετωπίσουμε τις προκλήσεις και τα εμπόδια ταπεινά και συλλογικά, τότε είμαι βέβαιος ότι θα τα ξεπεράσουμε. Αν ο Κύριος είναι η δύναμή μας και η σωτηρία μας –η παρηγοριά μας και ο φωτισμός μας– τότε οι πιο λαμπρές μέρες μας βρίσκονται σίγουρα μπροστά μας.

Τρίτον, καθώς ίσταμαι σε τούτο το θρόνο –αντικρύζοντας όλους εσάς σ’ αυτόν τον υπέροχο καθεδρικό ναό και απευθυνόμενος σε πολύ περισσότερους από σας με τα μέσα των σύγχρονων επικοινωνιών– βλέπω την ιερή εικόνα και τα λείψανα του Αγίου Νικολάου του θαυματουργού. Επειδή ακριβώς πιστεύουμε στα θαύματα, επειδή ακριβώς ο Άγιος Νικόλαος θαυματουργεί και επειδή ακριβώς το ίδιο το όνομα “Νικόλαος” σημαίνει “νίκη του λαού”, είμαστε σε θέση να επαναλάβουμε τα λόγια της προς Ρωμαίους επιστολής, η οποία διακηρύσσει: “ἀλλ’ ἐν τούτοις πᾶσιν ὑπερνικῶμεν διὰ τοῦ ἀγαπήσαντος ἡμᾶς” (Ρωμ. 8, 37).

Είναι αυτή η νίκη και αυτό το θαύμα που εκπροσωπεί και συμβολίζει ο ναός του Αγίου Νικολάου στο Διεθνές Κέντρο Εμπορίου –όχι μόνο για την Αρχιεπισκοπή μας, αλλά και για την Πόλη της Νέας Υόρκης και στην πραγματικότητα για ολόκληρο

το Αμερικανικό Έθνος. Την πικρή εκείνη μέρα της 11ης Σεπτεμβρίου 2001 χάθηκαν τόσες ανθρώπινες ζωές, προκλήθηκαν τόσα πολλά δεινά και ο μικρός ναός μας του Αγίου Νικολάου καταστράφηκε ολοσχερώς με την κατάρρευση των Δίδυμων Πύργων. Παρ' όλα αυτά, το μίσος ξεπεράστηκε με την ελπίδα, η βία με τη συγχώρεση και η απελπισία με το έλεος, τη συμπόνια και την αγάπη.

Αποτελεί καθήκον και υποχρέωσή μας ως Ορθοδόξων Χριστιανών –αλλά επίσης ευθύνη και δέσμευση απέναντι στο Θεό και το λαό Του– να ολοκληρώσουμε και να ανοίξουμε τις θύρες του ναού του Αγίου Νικολάου ως μία μαρτυρία και ένα όραμα για το τί είναι άριστο και όμορφο σε όλους τους ανθρώπους της πίστης. Σας διαβεβαιώ ότι η καρδιά μου είναι, επίσης, έτοιμη και σταθερή γι' αυτό το καθήκον.

Αγαπητοί φίλοι, αδελφές και αδελφοί,

Σήμερα, γιορτάζουμε την απόδοση της εορτής της Πεντηκοστής, κατά την οποίαν η Ορθόδοξη Εκκλησία προσκαλεί όσους βαπτίσθηκαν και ενεδύθησαν το Χριστό να γίνουν παιδιά που καθοδηγούνται και φωτίζονται από το πυρ και τη δύναμη του Αγίου Πνεύματος, το οποίο καλεί όλους τους ανθρώπους σε ενότητα αποβάλλοντας τις διαιρέσεις και τις αμφιβολίες τους. Όπως ψάλλουμε στο κοντάκιο της ημέρας: “Ας δοξάσουμε όλοι μαζί το Πανάγιο Πνεύμα”. Και όπως διακηρύσσουμε στο κοινωνικό της ημέρας: “Τό πνεῦμα σου τό ἀγαθόν ὁδηγήσει ἡμᾶς ἐν γῇ εὐθείᾳ” (Ψαλμ. 144, 10).

Αύριο, με προσδοκία και ανυπομονησία θα μοιραστώ μαζί σας τη Θεία Ευχαριστία επί τη εορτή των Αγίων Πάντων. Θα έχουμε την ευκαιρία να θυμηθούμε όλους τους Αγίους –τους αρχαιότερους, όπως ο Άγιος Νικόλαος ο θαυματουργός και τους νεότερους, όπως ο Άγιος Ιάκωβος Τσαλίκης. Ταυτόχρονα, όμως, θα θυμηθούμε ότι όλοι έχουμε κληθεί να γίνουμε μέλη της κοινωνίας των Αγίων –συνταξιδιώτες σε τούτο το υπέροχο ταξίδι που ο Θεός με τόση χάρη και γενναιοδωρία προετοίμασε για μας σ' αυτή την Αρχιεπισκοπή, την Εκκλησία και τη χώρα.

Ας παραμείνουν, λοιπόν, οι καρδιές μας έτοιμες και σταθερές. Αμήν!